

RECENSIONER:

Christina Gustafsson/My Move (2009)

Svenska Dagbladet:

Som många andra yngre jazzsångerskor ympar även Christina Gustafsson skott från singer/songwriter-traditionen på sin musik. Hon inleder sin nya skiva med en sång av James Taylor. Den är som gjord för hennes fina melodiimprovisationer. I övrigt framför Christina Gustafsson både egna kompositioner och standardlåtar. Allt präglas av samma lätthet, samma mjuka anslag som dock inte värjer för en del kärvare markeringar. Liksom på debutskivan Moments free får musiken ytterligare accent genom de två gitarrerna, som tillsammans med den varsamma rytmmarkeringen känsligt lyfter fram Christina Gustafssons sång i ett lätt och suggestivt gung.

Betyg: 5/6

Magnus Eriksson

Värmlands folkblad:

På debutalbumet kom alla spåren utom ett från Christina Gustafsson egen penna, på uppföljaren nöjer hon sig med fem egna och sex av andra. Och då tänker jag att hon kanske haft alltför bråttom med album nummer två, ända till jag inser att debuten kom våren 2007 – herregud vad klockan går. På My Move har i alla fall det som var så bra sedan tidigare, förgyllts ytterligare. Hon sjunger alldeles underbart fint, som om det vore den mest självklara sak i världen, hennes engelska uttal låter perfekt i mina öron och hon verkar aldrig bekymrad över att det ska bli alltför vackert, vilket faktiskt är en risk som sångerskor av hennes kaliber alltid står inför. Och sångerna som hon skrivit själv är så bra att man som lyssnare klarar av den besvikelse som det innebär att se några rejält nötta standardnummer i låtlistan. I've got the world on a string är ju rätt trist, för att inte tala om Hammerstein/Rogers Happy talk, men den sistnämnda tar ju tack och lov slut efter bara en minut. Stormy weather däremot och duetten med basisten Martin Höper i Smile, känns faktiskt totalrenoverade och brasilianaren Ivan Lins solstinna Smiling Hour, som avslutar albumet, är så bra att man hoppas att hon kan få botanisera mer i Sydamerika, eller ännu hellre skriva ett antal egna sånger från samma breddgrad. Ackompanjemanget för bossa har hon ju redan i form av de båda gitarristerna Max Schultz och Eric Söderlind, som tillsammans med nämnde Höper och trummisen Calle Rasmusson passar huvudrollsinnehavarskan perfekt. Jämförelserna med syster Rigmor lämnar vi härmed en gång för alla och konstaterar att allting blir dubbelt så bra när de växelvis ger ut sina skivor. Gustafssons regerar, okey?

Björn Stefansson

Nya Wermlands-Tidningen:

Christina Gustafsson debuterade på cd för ett par år sedan med Moments Free, där hon skrivit allt material så när som på en låt. Nu kommer uppföljaren som har bra spännvidd på materialet med ungefär fifty-fifty mellan egen och andras musik. Christinas egna låtar fungerar bra, som Standing Where The Changes Begin, med klös i gitarrerna och släp i den flexibla rösten, eller den lite sentimentala In The Light Of New York. Jag kommer inte riktigt överens med de latinska utflykterna som har en benägenhet att bli i inställsammaste laget, trallvänliga och med glättig bakgrundskör. Klangbilden präglas av varierat och läckert spel av Max Schultz och Erik Söderlind på akustiska och elektriska gitarrer, uppbackade av basisten Martin Höper, som dessutom sjunger duett med Christina i Smile, samt trummisen Calle Rasmusson. Vad kunde man då önska? Ett texthäfte, möjligen en mer omväxlande klangbild och ibland en giftdroppe i det söta och lite svärta i det vackra.

Betyg: 3/5

Olle Hernegren

Dagens Nyheter:

Även om det här är Christina Gustafssons andra skiva i eget namn så är det först nu hon lanseras på bredare front. Hon har att tränga igenom den våg av svenska jazz- och popsångerskor som har vuxit fram de senaste åren. Kanske har hon en viss hjälp av att vara syster till Rigmor Gustafsson, men det höjer ju samtidigt förväntningarna. På "My move" ger hon ändå intryck av att ta det hela med ro. Hon har ett vänligt och tempererat uttryck med en fot i jazzen och den andra nära singer/songwritertraditionen. Bandet är detsamma som sist, det vill säga utan pianist men med två gitarrister i Max Schultz och Erik Söderlind. Ett knippe covers – där ibland James Taylors "Your smiling face" och klassikern "Stormy weather" – varvas med ett välskrivet originalmaterial där texterna behandlar vardagen och livet. Jag finner ingenting särskilt att racka ner på. Men vad som riskerar att sätta Gustafsson på avbytarbänken är inte heller bristen på egna kvaliteter utan den hårda konkurrensen, i synnerhet från sångerskor som inte sjunger jazz men som kanske därför kan upplevas desto mer originella.

Bästa spår: "Take a fall".

Johannes Cornell

Arbetsbladet:

Stundtals låter hon som en annan Gustafsson med Rigmor i förnamn. Men annars har hon och hennes grupp ett eget sound med Max Schultz och Erik Söderlinds gitarrer och

Christina Gustafssons röst som särprägel. Det är lättlyssnat, kravlöst men för den skull inte menlöst. Det är musik som fungerar i bakgrunden likaväl som nära örat under promenaden eller cykelturen i solgasset. Hälften av låtarna har Christina Gustafsson skrivit med texter av Cecilia Åse, Helena Davidsson och Stefan Danielsson. De rör sig i gränstrakterna mellan jazz och amerikansk folksång. Gustafsson gör också några standardlåtar med egna arrangemang. En snabb "Stormy weather" och "Smiling hour" som Sarah Vaughn gjorde känd, ligger kvar i huvudet när musiken klingat av.

Anders Eklind

Nya Wermlands-Tidningen:

Christina Gustafsson debuterade på cd för ett par år sedan med Moments Free, där hon skrivit allt material så när som på en låt. Nu kommer uppföljaren som har bra spännvidd på materialet med ungefär fifty-fifty mellan egen och andras musik. Christinas egna låtar fungerar bra, som Standing Where The Changes Begin, med klös i gitarrerna och släp i den flexibla rösten, eller den lite sentimentala In The Light Of New York. Jag kommer inte riktigt överens med de latinska utflykterna som har en benägenhet att bli i inställsammaste laget, trallvänliga och med glättig bakgrundskör. Klangbilden präglas av varierat och läckert spel av Max Schultz och Erik Söderlind på akustiska och elektriska gitarrer, uppbackade av basisten Martin Höper, som dessutom sjunger duett med Christina i Smile, samt trummisen Calle Rasmusson. Vad kunde man då önska? Ett texthäfte, möjligen en mer omväxlande klangbild och ibland en giftdroppe i det söta och lite svarta i det vackra.

Betyg: 3/5

Olle Hernegren

Dalarnas tidningar

Jazz Christina Gusafsson släpper sin andra, efterlängtade skiva My move. Det har gått två år sedan förra, kritikerrosade debutalbumet Moments free. Nu, som då, blandar hon eget material med jazzstandars. Musiken drar åt den amerikanska singer-songwritertraditionen. Precis som förra skivan har även denna ett eget, personligt anslag som är Christinas. En skiva lätt att tycka om. Dessutom suveränt spel av Max Schultz, Erik Söderlind, Martin Höper och Calle Rasmusson. Spår sex, Winter has gone, är ett bra exempel på samspelet mellan dessa skickliga musiker.

Anita Carlsson

Dig Jazz

Christina Gustafssons första album, Moments Free, var en sensation. Platta nummer två, My Move, är lika bra. Minst! Omgiven av de bägge förträffliga gitarristerna Max Schultz och Erik Söderlind, basisten Martin Höper och trummisen Calle Rasmussen, har Christina definitivt befäst sin ställning som en av våra allra bästa och mest hörvärda jazzsångerskor. Hon sjunger rakt och enkelt, rytmiskt fantasifullt och med massor av värme. Repertoaren på My Move är till hälften lånad, till hälften egen. De egna kompositionerna är genomgående mycket begåvade och texterna, skrivna av trion Cecilia Åse och Helena och Stefan Davidsson, är både originella och tänkvärda. Men allra bäst på plattan är kanske ändå James Taylors Your Smiling Face och den harmoniskt och rytmiskt uppfräschade Stormy Weather. Körtjejnerna, som dyker upp här och var, går inte heller av för hackor. Eller vad sägs om Sofia Pettersson, Lina Nyberg och storasyster Rigmor?

Jan Olsson

Hallands nyheter:

39-åriga Christina Gustafsson fortsätter i storasyster Rigmors fotspår med snäll, somrig popjazz med optimistisk röst, backad av Max Schultz blåa gitarr. Jämfört med debuten "Moments free" har Christina skippat piano och blåsare, men behållit bandet med trummisen Calle Rasmusson från Halmstad. Original med texter av Cecilia Åse/Helena Davidsson samsas med sex standards. Titelmelodin är en lika skön latinlåt med kör som Ivan Lins "Smiling hour" och "Stormy weather" blir en originell överraskning i femtakt. James Taylors "Your smiling face" är Norah Jones-lättlyssnad, medan "Smile" och "Happy talk" är långt ifrån Tierney Suttons magiska versioner på "On the other side".

Martin Erlandsson

Göteborgs-Posten

Christina Gustafssons egna melodier och andras (James Taylor, Rodgers/Hammerstein II mfl) i smakfull blandning och stiliga arrangemang med två gitarrer, bas och trummor. I mina öron ligger styrkan just där, i Max Schultz och Erik Söderlinds läckra och ofta bluesiga gitarrspel. Gustafsson sjunger väl, men en aning tunt och utan riktigt skarp karaktär. Duetten med basisten Martin Höper i Chaplins Smile är fin.

Ulf Johanson

Stolpestad.se

Underbara toner kommer från Värmland och den begåvade sångfågeln Christina Gustafsson. My Move är en välproducerad jazzplatta med en samling talangfulla musikanter där gitarristerna Max Schultz och Erik Söderlind glänser tillsammans med kontrabasisten Martin Höper och batteristen Calle Rasmusson i fantastiskt hemmagjorda låtar som My Move och Take a fall. Jazz, blues och bossa-nova blandas på ett megasvängigt sätt och man kan inte annat än att vara stolt över de svenska jazzmusikanternas höga klass och smakfulla musicerande. Med mysigt varsamma versioner av en knippe jazzstandards som Smile och Happy talk kommer Gustafsson med all säkerhet placera sin platta tillsammans med andra bestående singer/songwriters som vi kommer att vara stolta över.

Peter Stolpestad

Christina Gustafsson/Konserter (2009)

TTELA

Christina Gustafsson var på gång till Vänersborg redan i höstas, men konserten flyttades fram till nu – den som väntar på nåt gott blir ju ofta rikt belönad.

Bakom sig har hon nu två kritikerrosade plattor, däribland purfärsk My move – releaseparty så sent som dagen före Vänersborgskonserten på Fasching i Stockholm. På scen har hon med sig en dynamisk supertajt kvartett bestående av gitarristerna Max Schultz och Erik Söderlind, Calle Rasmusson, trummor och Martin Höper, bas. Vilket svänggäng. Gitarristen Robben Ford sa en gång för länge sen efter en turné med Joni Mitchell, där bland annat basisten Jaco Pastorius ingick – den klassen på musikanterna – att han upplevde att bandet fick hålla igen. Och så nåt i stil med att turnén var som att köra en Lamborghini på tomgång. Christina

Gustafsson kör inte sitt band på tomgång. Hon öppnar med en ljus varm luftig svängig Love song och fortsätter med James Taylors Your smiling face. Redan där har man kapitulert. Rutinerade Max Schultz levererar och det låter alldeles förträffligt. – Va kul att så många är här. Vilka varma långa applåder ni ger, vilken fin tradition, säger Christina Gustafsson och fortsätter med material från första plattan. Med sina starka låtar, varma leende och vackra stämman och bandets hantverkskicklighet skapar de en atmosfär av intimitet och gemyt. Vackra Winter has gone, med Calle Rasmussons välavvägda trummor – en visp här och ett kantslag där – och klangrika dynamiska gitarrer från Schultz och Erik Söderlind, tillsammans med Martin Höpers bastanta bas. En av många höjdpunkter. Traditionellt jazzsväng som i tolv år gamla Don't be sorry behärskar förstas bandet lika bra – härliga gitarrer igen. – Det kan kanske vara svårt att vara på den här konserten om man inte gillar gitarr, säger hon och bjuder på en svängig bossa med mer fenomenalt gitarrsväng. En annan höjdpunkt. Egen variant av Stormy weather, med mullrande trummor, och bluesig avslutning med sällsamt vackert intro signerat Max Schultz.

Extranummer i form av John B Sebastians Daydream, plus extra extra nummer – en svängig bossa: ”Let’s forget all the troubles and sorrows, this is the smiling hour”. I Christina Gustafssons Quartets sällskap blev det just så.

Bengt Öster

Christina Gustafsson/Moments free (2007)

Dalakuriren:

Christina Gustafsson har begått sin skivdebut. Antagligen får hon finna sig i att jämföras med storasyster, den betydligt mera kända Rigmor. Det är en jämförelse som på intet sätt behövs. Christina bevisar redan med detta första album att hon har kompetens och personlighet att klara sig på egen hand. Resultatet ger indikationer på att vi lär få höra hennes sång och sånger åtskilliga gånger. Förut välkända Daydream svarar hon nämligen för samtliga titlar på albumet. Ibland med hjälp från annat håll. Apropå sällskap så har hon hamnat i mycket kompetent sådant, eller vad sägs om namn som Max Schultz, Daniel Karlsson och Magnus Lindgren. På bas och trummor finns Mattias Algotssons ordinarie komp, Martin Höper och Calle Rasmusson. Christina och hennes medmusikanter har all heder av Moments free.

Betyg: 3/5.

Hallands nyheter:

En naturlig, avslappnad frasering och lycklig, leende klang i rösten gör att 37-åriga Christina Gustafsson låter som sin kända storasyster Rigmor när hon debuterar med hennes sambo Magnus Lindgren som medproducent och elegant klarinettist i enda standardlåten, "Daydream". Den lättlyssnade genren med solon över ett rakt pop/rockbeat (av Halmstadtrummisen Calle Rasmusson) påminner också om Rigmors mer kommersiella skivor. Mest imponerar Christinas elva snygga melodier, varav fem med egna texter. Pianisten Daniel Karlsson lyser upp de jazziga "Circles" och "Something unexpected", men annars präglas plattan av de samspelade gitarristerna Max Schultz och Erik Söderlind från bandet South Maxico.

Nerikes allehands:

Hon heter Christina Gustafsson och kommer från Värmland, och redan när man ser hennes porträtt på skivomslaget vet man att hennes syster heter Rigmor. Systrarna är oerhört bildlika, och när det kommer till sången är likheten om möjligt ännu mera påtaglig. Det måste vara både en styrka och en belastning för Christina, men det finns ändå skillnader som talar till Christinas fördel. Christina Gustafsson sjunger med en mycket säker frasering, och man hör hur hon känner trygghet i det hon gör. Samtliga nummer utom ett par låtar har hon skrivit själv. Hon har haft värdefull hjälp av

saxofonisten Magnus Lindgren som är med i produktionen, och han deltar även solistiskt på ett par av spåren. Tycker man om Rigmor Gustafssons sätt att sjunga så tycker man också om Christina Gustafsson.

Svenska Dagbladet

Vi behöver inte påpeka att Christina Gustafsson är syster till Rigmor. Debutskivan Moments free visar att hon står utmärkt på egna ben. Christina Gustafsson har en avslappnad, men glasklar frasering. Hon har skrivit alla sångerna själv, förutom Lovin' Spoonfuls Daydream som hon tolkar uppsluppet.

Musiken är återhållen i sin attack. Christina Gustafsson vilar säkert i sina improvisationer, och hennes musiker med multiblåsaren Magnus Lindgren i spetsen ger både bredd och flykt med sina pregnanta solon. Musikens personliga prägel förstärks av att de två gitarristerna Max Schultz och Erik Söderlund får så generöst utrymme.

Betyg: 5/6.

Värmlands folkblad:

Christina Gustafsson är syrra till Rigmor, så antingen finns det i generna eller också är det något i Värmskogsvattnet som gör att man blir så bra på att sjunga jazz. Christinas debutalbum består av tolv egna låtar och en cover på John Sebastians Daydream, snyggt iscensatta av en kvartett med gitarristerna Max Schultz och Erik Söderlind i fronten och med gästspel av pianisten Daniel Karlsson, och blåsaren, tillika medproducenten, Magnus Lindgren. Men det mesta kretsar självfallet kring Christina som sjunger alldeles lysande, med läcker frasering och rytmisk fingertoppskänsla. Dessutom är det egenhändigt skrivna låtmaterialet riktigt bra, med lyssnarvänlig bredd; sydamerikanskt, ballader och doser med rhythm & blues är några av ingredienserna och Christina har insett att med så många fina melodier inom sig behöver hon inte be någon annan om hjälp. Och även om hon redan är less på alla jämförelser är de ju oundvikliga. Alltså: älskar du Rigmor kommer du att tycka lika bra om hennes syrra.
